

om borgerligt Ægtefæls, eller en lignende Tale. Det forekommer mig, at her netop er et af de Punkter, hvor man kunde have fjernet en af Anstødsstenene for denne Sag. Det var ganske naturligt, at der i den tidligere Lov om borgerligt Ægtefæls blev foreskrevet en saadan Formaningstale, thi da var der kun Tale om borgerligt Ægtefæls som en Undtagelse og over for saadanne Personer, der ikke hørte til Folketirken, og om hvem man som Regel kunde antage, at de ikke bagefter skulde have kirkelig Biesle; saa kunde det være ganske naturligt, at der blev holdt en saadan Tale til dem. Men naar man gør borgerligt Ægtefæls til en almindelig Foranstaltning for alle, og naar man kan gaa ud fra, at de allerfleste Mennesker alligevel bagefter ville have kirkelig Biesle, finder jeg, det er ganske unaturligt, at der holdes to Taler til dem, først en ved den borgerlige Handling og saa en ved den kirkelige. Jeg tror, at man i Befolkningen vil finde, at een Tale var tilstrækkelig, at man vil finde i alt Fald en af Talerne overflødig. Naar denne Sag har mødt saa megen Modstand fra mange kirkelige Sider, tror jeg, det for en stor Del ligger dert, at den nuværende Form for borgerlig Biesle ligesom er indrettet paa at træde i Steedet for at erstatte den kirkelige Biesle. Derfor har man fra kirkelig Side ment, at borgerlig Ægtefælsstiftelse vilde føre til, at Folk efterhaanden vilde sige: Hvorfor skulle vi nu have to Taler? Vi kunne jo nøjes med den ved den borgerlige Biesle, og vi behøve ingen kirkelig Handling. Man frygter for, at det vil føre til en faktisk Afstafelse af den kirkelige Biesle. Det har jo ikke været Flertallets Mening, lige saa lidt som det er min Mening, at man skulde afstafte eller forhindre den kirkelige Biesle; det er jo blot Meningen, at den skulde stilles frit. Og jeg tror derfor, man vilde lette Sagen ved at indrette det saaledes, at der ikke skulde holdes to Taler, men at man gjorde den borgerlige Ægtefælsstiftelse til det, den er, nemlig en Erklæring om, at nu er der borgerlig set intet til Hinder for, at de to kunne betragtes som Ægtefæls. Jeg beklager fremdeles, at Udvalgets Flertal har fastholdt Bestemmelsen om de tvungne Ægtepagter som en Betingelse for Ægtefæls Indgaaelse. Jeg ser ikke rettere, end at dette Spørgsmaal slet ikke har noget at gøre med nærværende Lovforslag, og at, naar man blander dette Spørgsmaal sammen med Spørgsmaalet om borgerligt Ægtefæls, naar man kun en eneste Ting, nemlig at vanskeliggøre Spørgsmaalet om borgerligt Ægtefæls, at gøre det uklart og forvirret det. Jeg frygter for, at mange

ville sige som saa: Saa nu vil man altsaa indrette det saaledes, at vi for Fremtiden ikke behøve at have med Brækten at gøre, og saa indfører man en Bestemmelse, som gaar ud paa, at vi i Fremtiden skulle have med Sagsførere at gøre ved ethvert Ægtefæls, idet det er klart, at det er aldeles umuligt for jævne Folk at affatte en Ægtepagt, som virkelig kunde være betryggende, uden juridisk Bistand, og jeg tror, det vil vække megen Uvilje mod hele denne Sag. Jeg har udtalt mig udførlig om Spørgsmaalet ved første Behandling, og jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa nu; jeg skal blot sige, at mig forekommer det, at det vilde være en stor Betsindighed, om Staten i Virkeligheden vilde opgive enhver bestemt Regel paa dette Punkt og overlade et saa vigtigt Spørgsmaal som det, hvorledes Ægtefællernes Formuesforhold, og i det hele deres Myndighedsforhold over for hinanden, skulle ordnes, til de rene Tilfældigheder. Jeg ser ikke rettere, end at det vil kunne blive meget stønsvangert baade for Ægtefællerne og for Tredjemand; derfor staar jeg paa det Standpunkt, som jeg udtalte ved første Behandling, at jeg finder, det vilde være fuldkommen rigtigt, om vi i en særegen Lov søgte at forandre den nuværende Lovgivning med Hensyn til Ægtefæls gensidige Myndighed, som visjelig kan trænge til at forandres paa mange Punkter, men at jeg derimod vil finde det ganske urimeligt, om man opgav hele Ævret og lod Folk i den Henseende lave Ægtepagterne, som de selv vilde, og ikke blot tilod dem det — det have de jo i Virkeligheden Tilladelse til allerede nu — men paa bød dem at gøre det og derved drog dem ind i Overvejelser, som de allerfleste Mennesker overhovedet ere ude af Stand til at føre til Ende. Jeg kan ikke tro, at Folketinget skulde ville gaa ind paa at lade et saa vigtigt, et i alle mulige Forhold saa indgribende Punkt afgøre saaledes, at det i Fremtiden vilde gaa ganske paa bedste Bestub. — For øvrigt er der kun endnu et Par mindre Punkter, hvor jeg har skilt mig fra de almindelige, Endringsforslag, der ere foreslaaede af Flertallet. — Det gløder mig, at Flertallet har forandret de Ord, som bleve saa meget omtalte her ved første Behandling, at det skulde være en Betingelse for Ægtefæls Indgaaelse, at Ægtefællerne havde „Evne til at forstaa og gøre sig forstaaelig“. Det er jo nu blevet rettet, saaledes at man kan forstaa, hvad der menes. De skulde have Evne til at forstaa Indstiftelsehandlingen og give denne Forstaaelse til Kende. Men det forekommer mig ganske overflødigt at indfætte denne Bestemmelse.